

Alberg: Den Betragtning, som her har gjort sig gjældende saavel fra den ærede Ordfører som ogsaa fra den høitærede Finansminister, at Udgifterne ved Districtshesteholdet vare en særlig Byrde for Hartkornet, kan jeg ikke dele. Den høitærede Finansminister gif endog saa vidt at sige, at det var en meget gammel Byrde. Jeg kjenner ikke Forholdet længere tilbage end til Forordningen 14de September 1774. Ifølge denne Forordning var, efter hvad jeg kan forstaae, den Erstatning, man da ydede for de Heste, som det var paalagt saavel det privilegerede som det beneficerede Hartkorn at udrede, efter hvad jeg antager, fuldstændig fyldestgjørende. Man fik nemlig dengang i den nærmest paafølgende Tid — i alt Fald i de første 6 Aar — 18 Courantbaler aarlig for at anstaffe og holde disse Heste, og af disse Penge vare de 6 Courantbaler for Hesten og de 12 Rd. for fremtidig at holde Hesten. Nu maa det indrømmes, at disse 6 Courantbaler, som afbroges i den Priis, som Hestene kom til at koste, vare en ret antagelig Priis for de Heste, som da udfordredes, ligesom 12 Courantbaler fremtidig var en passende Godtgjørelse. Efter Møntforandringen 1813, da man gif over fra Courantbaler til Rigsbankbaler, gaves, saavidt mig bekjendt, 12 Rd., og jeg har end ikke hørt, at disse Hartkornseiere bleve særlig trykkede ved denne Byrde, fordi der dengang ikke stillebes saa overdrevent store Fordringer til disse Heste. Det forekommer mig, at det Samme gjælder ved Loven af 16de Marts 1851, hvor der i Begyndelsen af § 8 udtrykkelig staaer, at 24 Rd. ansaae man under almindelige Forhold for en passende Betaling for den Byrde at holde en af disse Heste; jeg kan slet ikke deraf erkjende, at dette Hestehold dengang i mindste Maade er tænkt at skulle være nogen særlig Byrde for Hartkornet, og det har viist sig, at i en lang Række Aar, i alt Fald 10 Aar efter denne Lov, have 24 Rd. aarlig været tilstrækkelige til at staffe sig af med en Hest for; der var nogle Steder, hvor man ikke engang gav 24 Rd., andre Steder gaves lidt over, men Gjennemsnittet var 24 Rd. dengang, det var den almindelige Betaling derfor. At Fordringerne siden den Tid ere stegne fra Militaiværetens Side, og at For-

holdene i det Hele taget have forandret sig saaledes, at Hesteholdet er blevet dyrere, forekommer mig dog ikke at kunne være en Grund til, at man derfor skal vælte Byrden over paa Hartkornet, og endnu mindre kan jeg gaae ind paa, at det, at man ifjor vedtog Hærloven, hvorved man er kommen til at gjøre endnu større Brug af disse Heste, end man hidtil har gjort, skulle medføre, at Districter, som hidtil have haft Heste — man kan næsten sige i Diemed, som ikke kræver den Byrde, som nu kræves, — skulle absolut vedblive at beholde dem for den Betaling; det troer jeg ikke, Noget har tænkt paa. Jeg kan derfor ikke gaae ind paa, hvad her foreligger fra Udvalgets Fleertal, at man her skal fastslaae en Hartkornsskat paa 16 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde Hartkorn. Det forekommer mig, at man nu engang — og det blev ogsaa indrømmet af den ærede Ordfører — er kommen dertil, at man ikke vil paalægge flere faste Skatter, hverken paa Hartkornet eller paa andre Ting. Jeg kan altsaa naturligtviis ikke gaae ind paa det her foreliggende Forslag fra Udvalgets Fleertal. Endnu kommer hertil, at man i extraordinaire Tilfælde, naar Staten med kort Frist trænger til Heste, søger til Hartkornet. Jeg finder dette fuldkommen rigtigt, fordi det er den eneste Veie, ad hvilken man kan staffe Heste hurtigt og billigt; men det er ingen ringe Byrde, man paalægger Hartkornet, at staffe et meget stort Antal Heste. For det Første er der Uleiligheden, dernæst maae Communerne staae i Forbud for Betalingen endog i aareviis, og faae tilsiibt ikke fuld Betaling. Men, som sagt, det finder jeg rigtigt, det er man nødt til, men det Andet er der ingen Nødvendighed for, og det er heller ikke rigtigt, at man gaar dertil. Jeg kan som Følge deraf fuldkommen slutte mig til Udvalgets Mindretals Forslag om, at den hele Byrde gaar over paa Statskassen. Dog foretrækker jeg dets subsidiaire Forslag fremfor Fleertallets, skjøndt jeg ikke kan finde det rigtigt eller begrundet, at man ogsaa her gjør gjældende, at det er det Næstbedigste, at en ligelig Fordeling af disse Udgifter finder Sted. Thi det maa aabenbart betragtes som en Afløsning; og naar det betragtes som en Byrde og gjør Fordring paa at afløses, maa ogsaa Afløsningen af Byr-